Coronadagen

Patiënt 315

Die dag was ze ongemerkt naar binnen geglipt. Het was koorts op het eerste gezicht.

De giftige kus doorprikte mijn stille hoop om ongeschonden de dans te ontspringen. Na vijf dagen én vooral de pikdonkere nachten ertussen, werd duidelijk dat ik het thuis niet zou redden. Met spoed ging het naar az Rivierenland, Bornem, denkend dat ze me kort zouden onderzoeken. Het werd een lange namiddag die winterkoud eindigde op de COVID-afdeling.

Laat maar begaan, sprak ik tot mezelf. Hier wil ik genezen, hier voel ik me veilig.

De woorden die volgen zijn een kleine gift aan de zorgende handen die me in de dagen erna opnieuw lieten ademen.

Onderhuids

Koortsbezopen, longleeggelopen
Ben ik blind onder jouw huid gekropen
En schreef daar mijn kleine regeltje pijn
Vol nachtelijke angst
Bij jou wil ik veilig zijn

't Is dat ik hier wou genezen
Mijn pad was ver ten eind
Mijn strompelende longen
Gaven mij maar amper tijd

In cijfers kwam ik binnen
Foute waarden, de vuilste shit
Waar je nooit echt om gevraagd hebt
Maar je plots dan toch mee zit

En de cijfers werden letters,
Letters een bemoedigend woord
De woorden werden handen
En zo droeg jij me voort

En toen werd jij dat stukje mij
En kroop je onder mijn huid erbij
En schreef daar jouw kleine regeltje hoop
Langs nacht en twijfel, angst en pijn
Misschien kan ik jouw redding zijn

marc hauman

© patiënt 315 - Versie 6/04/2021 - dag van check-up bij Dr. E. B.
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

De eerste tekstscheuten oogstte ik al na enkele dagen in mijn hermetisch gesloten coronakamer toen de koorts stilaan achterwege bleef. De lange tijdvensters in bed lieten me toe te schrijven: kilometers whatsappberichten, sms'jes en mailtiksels aan familie en vrienden, maar gelukkig ook de coronagedachten die mijn denken kruisten en die ik voor mezelf wou optekenen in een papieren geheugen.

De schrijfsels nestelden zich in een eenvoudig metrum. Ik besefte dat het slechts mager dichtwerk was, maar slaagde er niet in om meer variatie te verzinnen. Ook de muzikale steun bleef uit. Ik kon de teksten niet op een melodie vastpinnen om de simpele reden dat ik mijn stem helemaal kwijt was en zo geen muzikale kapstokken kon verzinnen. Die dimensie miste ik heel erg. Schelde zonder water.

Tweede hoofd

tegen de zanger:
Hoe kom jij hier nu naar binnen
Waar is je adem
Waar is je stem
(ons maak je geen longblaasjes wijs)
Aan de klank zo te horen
Zitten je stemplooien helemaal klem

Kom we nemen eerst een foto
En we trekken nog wat bloed
Om eens nader te kijken
Wat die COVID met jou doet

Oooh...
(sprakeloos vult men geen versregels)
Uw longen lijken maagdelijk cowit
Wat op dit moment wil zeggen
Dat u er behoorlijk mee cozit
lacht om eigen grap

Je luchtpijp is toegeknepen
En je longen zitten pottentoe
Eerlijk, in zo'n toestand
Kan jij nergens nog naartoe

(Als een kraai hoor je 'm krassen
Een geluid zo schril en schraal
kan zichzelf niet eens meer wassen
laat staan dat hij een liedje bovenhaalt)

't Is je adem die blijft steken
Niks loopt nog naar je longen toe
Hoe zou je dan nog willen spreken
Zelfs als je zoveel moeite doet

Nee, die plooien moeten trillen,
Golven, wapp'ren in de stroom
Om die klank te kunnen vormen
Met dat eigen idioom

Je stem vertrekt dus uit jouw appel
Noem het maar je tweede hoofd
Maar nu ligt ze hier vertrappeld
Platgetreden en verdoofd

Hauman bij zijn strot gegrepen
Piept en hijgt en hist en stoomt
Zal ooit zijn stem nog kunnen kwelen
Da's een zorg voor zijn and're hoofd

marc hauman
© patiënt 315 - versie 10 juni 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

mo·ni·tor *(m)* apparaat dat vitale lichaamsfuncties controleert

Jij vervangt mijn batterijtje
Geeft me steeds weer nieuwe stroom
Zodat de monitor je kan vertellen
Of ik slaap of waak of droom

Maar ben jij dan weer vertrokken
Dan ga ik hier snel aan de slag
Met die stuk of vier sensoren
Die ik kleef waar het niet mag

En ik duw er ééntje in de boter
De sensor die mijn hartslag controleert
Dat schijnt nu perfect te kloppen
Omega 3 doet wat het beweert

Er gaat er ook één in 't glas water
De sensor die over mijn adem waakt
Het verschil is nauwelijks te merken
Als er enkel vocht in je longen staat

De derde gaat in 't warm eten
Dat iets teveel is afgekoeld
Om hiermee mijn temperatuur te meten
Hoe komt het meneer dat u zich nooit koortsig voelt

De laatste sensor peilt mijn saturatie
Hem buiten kleven is het plan
Te weinig zuurstof is de constatatie
Dat zal zo blijven tot eindelijk het venster open kan

En dus krijg jij informatie
Vanop plekken you'll never know
By the way, sirop de Liège
Geeft nog steeds de beste flow

marc hauman

© patiënt 315 versie 28/5/2021

COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

Bed

Wat dacht je op te maken
Met sprei en kussensloop
Met krakend verse lakens
Iedere dag vernieuwde hoop

Was het soms het bed dan
Van patiënt 315
Hij heeft er nooit geslapen
Hij heeft het nooit gezien

't Is wonder dat jij me in bed zag
Tussen de lakens dag na dag
Terwijl ik in alle vertrouwen
In jullie handen lag.

Bed(ankt!)

marc hauman
© patiënt 315 - versie 6 april 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

Triflo II komt mij in de eerste dagen al snel te hulp. Belangrijker dan het apparaatje 'zuigen/blazen' zelf, is het kort gesprekje met kinesist Koen. Hij is een luisteraar, rustbrenger en de glimlach achter zijn masker steunt mijn hoop om snel te herstellen. Het gaat lang duren, zegt men hier, heel lang.

Maar ondertussen is er ook de zuurstofkar 'Optiflow' die met kracht de zuiverste lucht naar binnen duwt ... Dag en nacht ruist dat ding in mijn oren, de tinnitus die redding brengt.

Triflo II

voor Koen David

Wat geef je me vandaag
Eén bolletje,
Twee bolletjes,
Drie bolletjes blauw,
Die ik nooit zou laten zweven
Zonder die warme blik van jou
Nee ik blaas niet
Om te blazen
Spil geen adem zonder doel
't Is de drift
Van al die jaren
Die 'k nog steeds
Van binnen voel

    Maar als niemand hier zou kijken
    Koude COVID zonder ziel
    Zou mijn adem eenzaam hijgen
    Als een sputterend ventiel

't Is mijn job mag je dan zeggen
Mensen helpen, gewoon mijn plicht
Maar de keuze die jij maakte
Schijnt een voller, dieper licht.

    Neem me nu mee naar al je kamers
    Waar de lichten op dimmen staan
    'k Geef jou mijn herwonnen adem
    Neem naar lust
    Schijn
    en wakker aan!

marc hauman
© patiënt 315 - versie 23 februari 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

De Zuurstofkar

Optiflow, optiflow
't Klinkt bijna intensief
Hij pompt en zuigt en zuigt en pompt
De longlocomotief

Optiflow, optiflow
Een neusbril op je hoofd
De longen worden opgewarmd
Je slijmvliezen gestoofd

Optiflow, optiflow
Ik gebruik de warme stroom
Waarmee ik eerst mijn kleren strijk
En dan mijn lakens stoom

Optiflow, optiflow
Een darm naast je oor
Die ruist en bruist, bij nacht ook suist
Het beste van de foor

Optiflow, optiflow
Gij puur en zot geweld
Die zuurstof naar je longen perst
En zo de COVID velt

Optiflow, optiflow
Hij doet toch zo zijn best
Och geef ons nog een derde golf
Optiflow doet de rest!

marc hauman
© patiënt 315 - versie 26 april 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

Je gelooft het zelf niet, je beseft niet wat er gebeurt, maar op de kortste tijd werkt het virus je tegen de grond. Tegenwringen is wat je instinctief doet. Maar voor je het weet zijn al je krachten en al dat machtige spierweefsel (**lacht om eigen grap**) weggespoeld. Leg je het zuurstofbrilletje even opzij, dan raak je terug in ademnood. Het valt voor tijdens de ochtendlijke wasbeurten van de laatste dagen …

Godenlijf

Sinds vanmorgen zit ik verlegen
Noem het een dipje als je wil
Vanochtend kwam ik mezelf tegen
stond mijn wereld ff stil

't Was bij de wasbeurt voor de spiegel
Dat ik dacht wel arme god
Moet ik jouw evenbeeld voorstellen
Dan is dit ook jouw triestig lot

Mensen zijn niet weinig bescheiden
Als kloon door 't leven te willen gaan
Zich met de schepper te willen meten
Stel dat hij werk'lijk zou bestaan

Ach zie mij hier zitten sukkelen
Nietig wezen, amechtig ding
Door een speldekop vernederd
Platgeslagen in de ring

Sorry, god, 'k zal mij herpakken
Ik poets voor jou 't blazoen weer op
Dan kunnen we samen nog één keertje uitpakken
Met alles eraan en alles erop

Ik parkeer mijn geest, vergrendel het astrale
Verhef looks boven gefilosofeer
Misschien na honderd dagen fitness
(wellicht iets meer)
Staat mijn trotse kathedraal er weer

marc hauman

© patiënt 315 - versie 26 april 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

Het eerste duister in het zorgaquarium zuigt me dieper in de smerige COVIS-poel.

De verpleegster van de nacht zwemt binnen in geel pak en staart de drenkeling na door haar enorme goggles en nog groter gelaatscherm. Zonder aarzelen duikt ze me na. De reddende nachtzwemmer rukt me los uit het fatale drijfzand. Uit haar dubbele mondmasker parelen bubbels van vertrouwen.

Maar ze kan niet overal zijn, niet iedereen zal worden gered uit de donkere poel.

Nachtzwemmer

Achter lange snavels en mondvreemde maskers schuilt
nachtzwemmer
Zij beloert je in de duist're, donk're nacht
Haar grote glazen ogen aan het nachtvenster
Zien je zinken terwijl jouw levenslicht traag verzwakt

En jij kolkt alsmaar verder naar de dieperik
Zonder adem in een maalstroom zonder eind
Je laatste uur raast naar je laatste ogenblik
Zelfs de koorts blijft hier niet langer overeind

Zonder aarzelen, wankelen of wachten duikt nachtzwemmer
Ze volgt je door modder, smurrie, slierten en slijm
Haar zachte gele vinnen, vriend'lijke nachtvlinder,
Stuwen de puinzooi langs haar sierlijk golvend lijf

Klein covisje, kom maar bij me zucht ze, nachtzwemmer
Ze sleept je uit de duist're, donk're poel
Haar zachte gele vinnen omarmen je
Tot haar warmte welig door jouw lichaam spoelt

Nee, hoe haar adem jou weer wekte weet ze zelve niet
Ze gooit zich blind in de duist're, donk're nacht
Je voelt hoe zij je geest weer vol vertrouwen giet
Haar zilv'ren stem spreekt troost tot je weer lacht

Ontwaak, klein covisje, streelt ze, nachtzwemmer
Ze haalt je uit de duist're, donk're droom
Zuchtend laten haar woorden jou weer ademen
Je voelt hoe 't leven weer naar binnen stroomt

Achter lange snavels en mondvreemde maskers schuilt
nachtzwemmer
Ze redt je uit de duist're, donk're poel
Haar grote glazen ogen aan het nachtvenster
Glijden teder naar haar vollegende doel

Blijf voor altijd bij me, nachtzwemmer
Beloer me in de duist're, donk're nacht
Waak voor altijd over me, nachtzwemmer
Niemand die mijn angsten zo verzacht

marc hauman
© patiënt 315 - versie 8 juni 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

Red me

Red me
Schreeuwde het oude paard van tussen de lakens
Zijn mager gehinnik stierf uit in de lege gang
Af en toe liep een gemaskerde verpleegster binnen
nam zijn hartslag, temperatuur, zuurstofsaturatie,
prikte even zijn hardhoevige vinger
en hield hem zijn wat hoge suikerspiegel voor
Maar even later was ze weer weg
Zonder hem in de bek te kijken.

Red me
Probeerde hij opnieuw
Zijn poging haalde zelfs de kamerdeur niet meer
Een man in geel pak kwam binnengestapt
en toonde een klein plastic bekertje:
Voor tijdens het middageten.
Het paard knikte gewillig
slikte de pilletjes
en at gedwee zijn bord leeg
Stro met schorseneren
De andere groenten waren vergeten.

Red me
Zijn steeds brozere stem werd gebroken door de zoveelste
Kleurloze slijm die hij ophoestte
Wanneer kwam de verlossing
De dagen liepen leeg als druppelende baxters

Hij nam nog een slokje water
Om 1u17 stapte de nachtverpleegster binnen
Het gaat goed, verzekerde ze hem
De koorts is gezakt en het virus is onder controle
Morgen bouwen we de zuurstof af

Dankbaar keek het paard de verpleegster aan
Jullie hebben me gered
Lachte hij nederig met grote tanden

Het nachtlichtje veegde zachtjes weg
Zijn slaap zou voor het eerst de ochtend halen

marc hauman
© patiënt 315 - versie 25 mei 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

Epiloog

En dan heel onverwacht, gij beste lezer,
Kijk ik u indringend aan
'k Heb 't gevoel dit uur van spreken
Dat velen 't nog steeds niet echt verstaan
Dat er een wereld ligt achter muren
Waar men vecht om het bestaan
Van de mens in zijn bangste uren
Ongeacht zijn naam of faam

't Zou een slagveld kunnen wezen,
Dat men net heeft schoongeveegd
De brancards komt men hier legen
Wie niet dood is, wordt verpleegd
Op gevaar van eigen leven
Gaat de zorg dan aan de slag
Golf na golf, zichzelf geven
Wat alleen een held vermag

En aldus ontsteek ik mijn woorden
mijn kleine strijd, mijn klein verhaal
Als een licht boven de hoofden
Van wie mij hier heeft doorgehaald
Wil hen morgen niet vergeten
Niet dat woord, die blik, 't gebaar
'k Wil hen bedanken voor al hun zorgen
Weet dat ik ze in mijn hart bewaar

marc hauman
© patiënt 315 - versie 13/14 april 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

De dag dat ik naar huis ga, lees ik *Triflo II* voor aan kinesist Koen, met onbestaande stem, maar met al mijn dankbaarheid. Misschien kan hij later mijn schrijfsels overmaken aan de fantastische ploeg verplegers …

Wanneer Koen weg is, komt een verpleegster binnen, triomfantelijk zwaaiend met het sleuteltje van het vensterraam. De tiende en laatste dag gaat het venster eindelijk op de klik: *Verlucht en ventileer* – ooit het vijfde gebod. De ware wereld vloeit genadig de ochtendkamer binnen. Een paar uur later sta ik werkelijk in de buitenlucht.

Ik ween wanneer ik het asfalt oploop.

Ik mag weer verder.

Drie maand later...

Vaccinatie

Eenmaal 80,
Vaccinasigoreng met kip
Per favore.
Lekkàààà

Angst en bang en lachen
Het moet
Het moet toch
Het moet toch gebeuren
Laat ons bloeden
Zeepaarden van sjoklat
Vooruit met de spuit
Per forare
Prik
Astrazenen rennen
Rennen rond
Rennen

Ril, ril zegt de nacht
Waar ben ik vraagt de morgen
IJlen, ijlen
Flauwvallen
Maanden wachten
Languit op de vloer
Angst en bang en lachen

Janszoon en Janszoon
Spelen eenmalige
Schuiftrombose

Pfizer
Pfizer
Blauwe pil
Hou nu toch die spuit eens stil
Prik
Hier rilt men niet
Hier ijlt men niet
Hier valt men niet flauw op de vloer

Zal ik 't nog even omschrijven
Opdat de lering mag beklijven
't Een vaccin ondervindt ge aan den lijve
't Ander zal zo lang niet blijven
Hoogstens krijgt g'ervan een stijve*

Leve Pfizer
Leve de blauwe pil
*Een stijve arm
Is wat ik zeggen wil
Leve Pfizer
Leve het Puurs(t)e vaksij!

marc hauman
© patiënt 315 - versie 3 juni 2021
COVID-19-afdeling az Rivierenland Bornem (ma15 > woe24 feb 2021)

© marc hauman / patiënt 315

Versie 28 juni 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur